

παιδὶν τὴν μάνναν ἄθε *κ' ἀφ' ἑνὸς ἀτυράντιστον Πόντ. (Τραπ.)

2) Ὁ μὴ προξενῶν μεγάλας ἐνοχλήσεις καὶ ταλαιπωρίας ἢ ὁ μὴ ἔχων βασιάνους καὶ ταλαιπωρίας *Λεξ. Δημ.* : Ἀτυράντιστη ἀρρώστια-δουλειά. Ἀτυράντιστο ταξίδι. Συνών. ἀτυράντιστος.

ἀτυροκόμητος ἐπίθ. Κάρπ. Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυροκομητός < τυροκομῶ.

Ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς τυρόν, ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἐνθ' ἄν. : Γάλα ἀτυροκόμητο Κάρπ.

ἀτύρωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυρώτος < τυρώνω.

Ὁ μὴ διὰ τυροῦ ἀρτυθεὶς : Μακαρόνια ἀτύρωτα.

ἄτυχα ἐπίρρ. Πελοπ. (Συγκτὰ Κορινθ.) Χίος κ.ά. ἄτ'χα Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνάτυχα Ἡπ. — (Παναθήν. 21, 73). — *Λεξ. Αἰν.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος.

1) Οὐχὶ κατὰ τρόπον καλόν, κακῶς Ἡπ. Χίος : Ἀτυχα τὸ 'καμε' τσαὶ γιὰ ἐτοῦτο 'ἐν ἐπῆγε καλὰ τὸ προῖμα Χίος Πήγαινε ὁ πόρος τῆς ἀγάπης τῆς ἀνάτυχα καὶ ἀνάκερδα Ἡπ.

2) Οὐχὶ ἐπιτυχῶς, ἀσκόπως, ἐπὶ σκοπεύσεως (Παναθήν. ἐνθ' ἄν.) : Τὸ δικό μου τὸ βόλι ἀνάτυχα δὲν πέφτει. 3) Δυσχερῆτως, ἀηδῶς Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) Πελοπ. (Συγκτὰ Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — *Λεξ. Αἰν.* : Ἀτ'χα μυρίζ' Ἀδριανούπ. Αἰν. || Φρ. Μοῦ ἔρχεται ἄτυχα (ἔχω τίσιν πρὸς ἐμετόν, ναυτιῶ, οἶον : δὲ θέλω καφέ, γιὰτὶ μοῦ 'ρχεται ἄτυχα, ἔφαγα τὸ φαεὶ καὶ μοῦ 'ρθε ἄτυχα κττ.) Συγκτὰ Κορινθ. Μ' ἔρχιται ἄτ'χα Βελβ. Καταφύγ. Τοῦ ἦρθι ἄτ'χα (τοῦ ἦρθι τάσις πρὸς λιποθυμίαν) Ζαγορ.

***ἀτυχάδα** ἡ, πληθ. ἀτ'χάδεις Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀτυχία καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

Τάσις πρὸς λιποθυμίαν, λιποθυμία : Ἐχ' ἀτ'χάδεις.

ἀτυχάνθρωπος ὁ, ἀμάρτ. ἀτυχάνθρωπος Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος.

Ἀνθρώπος πονηρός, πανούργος. Πβ. ἀτυχογυναῖκα.

ἀτυχεύω Πελοπ. (Μάν.) ἀτυχεύω Κρήτ. (Κασιδ.) Μετοχ. ἀτυχεμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Γίνομαι ἄτυχος, ἀτυχῶ, κακοτυχῶ ἐνθ' ἄν. : Ἐτύχεψε 'ς τὸ γάμο τζη Κασιδ. Ἐτύχεψε ἡ κακομοῖρα καὶ γιὰ 'κεινὰ δὲ δὴ καταδέχουσαι οἱ - γ - ἄλλες αὐτόθι. Δὲν ἔχει τύχη καθόλου αὐτός, καὶ 'ς τὸ γάμο του ἀτύχεψε καὶ 'ς ὅλα Μάν.

2) Μετοχ. ἀτυχεμένος = πονηρός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ἀτυχεμένη 'τονε γιὰ νὰ πάρη τὸ βασιλόπουλλο (ἐπονηρεῖτο νὰ πάρη κτλ. Ἐκ παραμυθ.) Εἶναι δυσκολόπιαστες οἱ ἀτσιδες, 'γιατὶ εἶν' ἀτυχεμένα ζωδόβολα.

ἀτύχημα τό, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀτύχημα.

Ἀτυχὲς συμβάν, δυσάρεστον ἢ ἐπιζήμιον γεγονός, δυστύχημα : 'Σ τὸ ἀτύχημά μας αὐτὸς βρέθηκε (αὐτὸς μᾶς συνέδραμε ὁπωσδήποτε). Τὰ ἀτυχήματα μᾶς ἔρχονται τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τ' ἄλλο. Εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ τὸν πατέρα του - τὸ παιδί του - τὴ γυναῖκα του κττ.

ἀτυχία ἡ, λόγ. κοιν. ἀτυχία σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀτυχία. Ὁ τύπ. ἀτυχία καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,468 (ἐκδ. RDawkins).

1) Δυστυχία, κακοτυχία κοιν. : Ἀτυχία ἀπάνω 'ς τὴν ἀτυχία. Ὅλο ἀτυχίες τοῦ βροῖσκονται 'ς τὴ δουλειά. Οἱ ἀτυχίες

ποῦ τοῦ ἔτυχαν 'ς τὴ ζωὴ του δὲ λέγονται. Ἐνα σωρὸ ἀτυχίες μοῦ τύχανε τὸ φεινὸ τὸ χρόνο, ὅπου κι ἂν ἐπῆγα παντοῦ ἀτυχία. Ὅλες οἱ ἀτυχίες γιὰ μένα. Ἀπὸ ἀτυχία σὲ ἀτυχία πέφτει. 2) Ἀηδία, τάσις πρὸς ἐμετόν, ναυτία Πελοπ. (Καλάβρυτ. Πάτρ.) : Ἐχω ἀτυχία τρομερὴ (μοῦ ἔρχεται ἐμετός). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγούλα (Ι) Α 1.

ἀτυχίλα ἡ, ἀμάρτ. ἀτ'χίλα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. MNE 2, 247.

1) Δυσάρεστος ὁσμή : Μυρίζ' ἀτ'χίλας τοῦ χῶμα, ἅμα εἶνι νεουσαμμένον. 2) Δυσθυμία, ἀηδία : Μόρχιται ἀτ'χίλας.

ἀτυχογυναῖκα ἡ, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τοῦ οὐσ. γυναῖκα.

Γυνὴ πονηρά, πανούργος. Πβ. ἀτυχάνθρωπος.

ἄτυχος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.) ἄτυχους Δυκ. (Λιβύσο.) Μακεδ. (Βλάστ.) ἄτ'χους βόρ. ἰδιώμ. Κλητ. ἀτ'χὲ Πελοπ. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Σαραντάπ. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀτυχῆς. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. ΓΧατζιδ. MNE 2,105 κέξ. Περὶ τῆς κλητ. ἀτ'χέ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἢ μενακίνησις τοῦ τόνου κατὰ τὸ καλὲ καὶ τῆς ὁποίας προγενέστερος τύπος ἄτ'χε, ἰδ. ΜΚριαρ. ἐν Ἐπετ. Ἐταιρ. Βυζαντ. Σπουδ. 10 (1933) 83-94.

1) Ὁ μὴ ἔχων καλὴν τύχην, ἀτυχῆς, δυστυχῆς, ταλαίπωρος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.) : 'Σ ὅλη του τὴ ζωὴ ἦταν ἄτυχος. Ἀτυχος ἄνθρωπος, ὅ,τι κι ἂν κάμῃ προκοπὴ δὲ βλέπει. Ἡμουν ἄτυχος καὶ δὲν ἔζησε ὁ πατέρας μου. Ἀτυχη οἰκογένεια κοιν. Ντό ἄτυχος εἶμαι! Κερασ. || Παροιμ. Ἀτυχος πάει νὰ πνιγῇ, στρεφεύουν τὰ πηγάδια (ὅτι ὁ ἀτυχῆς ἀποτυγχάνει εἰς οἵανδήποτε προσπάθειάν του ἀκόμη καὶ εἰς ἐπιζήμιον) Ἰόνιοι Νῆσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 4,241 (ἐκδ. Hesselring - Pernot) οὐκ ἐπιστάμην ἄτυχος τὴν συσκευὴν καὶ προᾶξιν, | τρόπον τὸν κακομήχανον τῆς γυναικὸς ὁ τάλας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄμπαχτος, ἀρριζικός 1, βαρειόμοιρος, ἀντίθ. τυχερός. β) Ἡ κλητ. ἀτ'χέ ὡς προσφώνησις ἰσοδύναμος πρὸς τὸ καλὲ : Ἀτ'χέ μάννα - πατέρα κττ. Τρίκκ. Ἀτ'χέ, ἄσε με! αὐτόθι. Μίλησες, ἀτ'χέ; Καλάβρυτ. γ) Πτωχός, ἄθλιος, εὐτελής, ταπεινός Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κύπρ. Πελοπ. (Λακων.) : Ἐνας κουρελιασμένος, ἄτυχος, ἀκάθαρτος, ζητιᾶνος, ἐλεεινός Λακων. 2) Ἐπὶ γεγονότος ἢ καταστάσεως, ὁ μὴ ἔχων εὐτυχὲς ἀποτελέσματα κοιν. : Ἀτυχος γάμος - λόγος κττ. Ἀτυχη περίστασι - μέρα. Ἀτυχο συναπάντημα κττ. β) Ὁ μὴ καλοῦ πρόξενος κοιν. : Ἀτυχο σπῖτι (τὸ ἔχον κακὸ στοιχειό). γ) Ὁ μὴ δεξιὸς Πόντ. (Κερασ.) : Ἀτυχον δέριν (ἡ ἀριστερὰ χεὶρ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ καλὸν δέριν, τὴν δεξιὰν χεῖρα). 3) Κακός, ἀποκρουστικός Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Κύπρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀτ'χη μυρουδιά Ἀδριανούπ. Ἐχ' νιὰ ἄτ'χη γλυκάδα - ξ'νάδα κττ. Αἰτωλ. β) Ἐπικίνδυνος Πόντ. (Κερασ.) : Ἀτυχον κακαδίκιν ἐχτύπεσεν ἄτον καὶ 'κ' ἐξέρω ἂν θᾶ ἔδη γλύτωμαν (βαρεῖα νόσος τὸν προσέβαλε καὶ δὲν γνωρίζω ἂν θᾶ γλυτώσῃ). 4) Πονηρός, πανούργος Ἀμοργ. 5) Δύστροπος, δύσκολος Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) : Ἀτυχον παιδί. Συνών. γρινιάρης.

ἀτυχόσκυλλος ὁ, (Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1, 160).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τοῦ οὐσ. σκύλλος.

Κύων κακός, οὐχὶ γενναῖος, θρασυδείλος : Παροιμ. Μὴ βλέπῃς τὸν ἀτυχόσκυλλο ὄντας κυνηγᾷ, μόν' ὄντας τόνε κυνη-

γούν (ὅτι ὁ θρασύδειλος εἶναι ἀμείλικτος μὲν διώκτης τοῦ ἀσθενεστεροῦ, ἀνανδρότατος δὲ πρὸ τοῦ ἰσχυροτέρου).

ἀτυχούλλης ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος διὰ τῆς καταλ. -οῦλλης.
Ἀτυχῆς πως: Ἀτυχούλλης εἶναι ὁ κακομοίρης, δὲ δοῦ πάνε καλὰ οἱ δουλειές του. Συνών. ἀτυχούτσικος.

ἀτυχούτσικος ἐπίθ. πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος διὰ τῆς καταλ. -ούτσικος.
Ἀτυχούλλης, ὁ ἰδ.: Ἀτυχούτσικος εἶναι ὁ καημένος, δὲ βλέπει προκοπή.

ἀτυχῶ λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἀτυχῶ.

Εἶμαι ἀτυχῆς, δὲν ἔχω καλὴν τύχην, ἀποτυγχάνω: Ἀτυχῆσε ὁ γάμο του-ς τὸ ἐμπόριό του-ς τοῖς δουλειές του κττ.

ἀτυχωμένος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος κατὰ τὰς εἰς -ωμένος μετοχάς.
Δυστυχῆς: Ἀτυχωμένε μου! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄτυχος 1.

- **άτωρας** κατάλ. πολλαχ.

Ἀπεσπίασθη ἐκ Λατιν. λέξεων οἷαι βιγλάτωρας, μαντάτωρας κττ. Πβ. καὶ ΣΞανθουδ. ἐν Ἀθηνᾷ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 143.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται ὀνόματα ἐξ οὗς. δηλοῦντα τὸν δρῶντα, οἷον: ἀπόκρισι - ἀποκρισιάτωρας κττ.

αὐγάζω Καππ. (Σινασσ.) Πάρ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.
βγάζω Καππ. (Φάρας.) φκάζω Καππ. Παρατ. εὐγασκεν Καππ. (Φάρας.)

Τὸ ἀρχ. αὐγάζω.

1) Ἀκτινοβολῶ, λάμπω ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ὁ ἥλιος ἐβασίλευε καὶ τὸ φεγγάρι αὐγάζει, ποῦς ἔχει πόνο ὅς τὴν καρδιά καὶ δὲν ἀναστενάζει!

Λακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραποκοπῶ. 2) Ἀνατέλλω Καππ. (Φάρας.): Βγάζει ὁ ἥλιος. Ὁ φέγγος εὐγασκεν.

3) Ἀπροσ. εἶναι αὐγή, ξημερώνει Καππ. (Σινασσ.) Συνών. ἀποδιεφωτίζω, ἀσπρίζω B 4, αὐγίζω 2, ξημερώνω, χαράζω.

αὐγαστήρα ἡ, ἀμάρτ. αὐκαστοῦρα Κυπρ.

Μεγεθ. τοῦ ἀμάρτ. οὗς. αὐγαστήρι, ὁ ἐκ τοῦ ρ. αὐγάζω.

Τὸ δι' οὗ καθιστῶμέν τι οἶονεῖ διαυγές, ἡθμός, ἡ τρυπητὴ κουτάλα.

αὐγερινός ἐπίθ. κοιν. αὐγερινὲ Τσακων. αὐγερινός Λυκ. (Λιβύσσ.) αὐγιρ'νός βόρ. ἰδιώμ. ἔρινός Ἰκαρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. αὐγερινός.

1) Ὁ λαμβάνων ὑπόστασιν περὶ τὴν αὐγὴν, ὁ τῆς αὐγῆς, ἑωθινός Μεγίστ. Πελοπν. (Μαζαίικ.)—ΔΣολομ. 121 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 9: Παροιμ. Σημερινός τσαὶ αὐγερινός (ἐπὶ τῶν ὀλίγων χρόνον διαρκούντων, δηλ. μόνον τῆς αὐγῆς) Μεγίστ. || Ποιήμ.

Νὰ ποῦ δροσόβολη | αὔρα ξυπνάει | καὶ ψιθυρίζοντας
μοσχοβολάει | ἀπὸ τὰ ἀρώματα | τὰ αὐγερινὰ

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.

Νὰ λέν τραγούδια αὐγερινὰ οἱ ποθοκερασμένες

ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. αὐγινός 1, *αὐγισινός.

2) Οὗς. κατὰ παράλειψιν τοῦ προσδιοριζομένου οὗς. ἀστῆρ, ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη, ὡς ἄστρον τῆς αὐγῆς, ὅταν λάμπη κατὰ τὸν ἀνατολικὸν ὀρίζοντα ὥρας τινὰς πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀποσπερίτης κοιν.: Βγήκε-πρόβαλε-φάνηκε ὁ αὐγερινός κοιν.

|| Φρ. Αὐγιρ'νός κι ἑλιτροπόδ' (ἀπάντησις πρὸς τὸν διηγούμενον ἀπίστευτα) Μακεδ. || Ἀσμ.

Ὅσο νὰ σκάση αὐγερινός νὰ πάη ἡ πούλεια γιόμα πολλαχ.

Βάλλει τὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρι στήθη καὶ τὸν καθάρειο αὐγερινὸ χρυσὸ δαχτυλιδάκι

Κάρπ.

Δὲ θέλω ἐγὼ τὰ μῆλα σου τὰ κλοτσοπατημένα
μόν' θέλω τὰ ματάκια σου, τοὺς δυὸ αὐγερινούς σου

*Ηπ. (Τσουμέρκ.)

Νὰ ναι τὰ δυὸ ματάκια της αὐγερινός καὶ πούλεια

Πελοπν.

Ὁ ἥλιος δίνει ἐμορφιά κι αὐγερινός τῇ χάρι,
τὸ φεγγαράκι ἔδωκε ὅλο του τὸ καμάρι

Τῆλ.

Κοιμᾶται ὁ αὐγερινός καὶ ὁ ἀποσπερίτης
ποῦ ῥταν κ' ἐβασίλευσιν μέσ' ὅς τὸ δικό μου σπίτι

Ρόδ. Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Ἀθῆν., ὡς ἐπών. πολλαχ. καὶ ὡς κύριον ὄν. Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστρομερίτης, ἔτι δὲ συνών. ἄστρο τῆς αὐγῆς, ἄστρο τῆς ἡμέρας, ἄστρο αὐγινός.

αὐγῇ ἡ, κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Οἰν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) αὐκὴ Κύπρ. αὐχὴ Μεγίστ. αὐγὴ Κάρπ. (*Ε-λυμπ.) αὐζή Κάλυμν. ἀδγὴ Τῆλ. βγὴ Καππ. εὐὴ Καππ. (Σινασσ. Φάρας.) εὐὴ Καππ.

Τὸ ἀρχ. οὗς. αὐγῇ.

1) Τὸ μεταξὺ τοῦ τελευταίου μέρους τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου διάστημα, ὁ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου χρόνος κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ. Φάρας. κ.ά.) Πόντ. (Οἰν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Δουλεύει ἀπὸ τὴν αὐγὴ ὡς τὸ βράδυ. Σηκώθηκα τὴν αὐγὴ. Σὲ περιμένω τὴν αὐγὴ ἢ ἀπὸ τὴν αὐγὴ. Ἀπὸ τὴν αὐγὴ εἶμαι ὅς τὸ πόδι κοιν. Ἐσ' κῶθα μὲ τὴν αὐγὴ Ὁφ. Τὰς αὐγὰς νὰ ῥτης Ἰκαρ. Θὰ ξυπνήσω τοῖς αὐγὰς αὐτόθ. Νὰ σηκωθῆς τσοὶ αὐγὰς, μέσ' ὅς τὰ χαλάσματα τῆς νύχτας Νάξ. Ἐτροῶν κ' ἔπιναν ὡς τοῖς αὐγὰς Σύμ. Μέσα ὅς τοῖς αὐγὰς τοῖς βαθεῖες Σίφν. Τ' αὐγὰς ἀπάνου (κατὰ τὴν αὐγὴν) Λέσβ. Τες αὐγὰς γεννᾷ ἐν' ἀγωράκι παράμορφο (ἐκ παραμυθ.) Κῶς. || Φρ. Ἀστρο τῆς αὐγῆς (ὁ αὐγερινός, ὁ ἑωσφόρος, συνών. αὐγερινός 2) πολλαχ. Τῆς αὐγῆς τὸ τραγούδι (εἶδος μελωδίας ἔδομένης τὰς πρωινὰς ὥρας, συνών. αὐγινός 3) Κάσ. Πήρανε οἱ αὐγὰς (διὰ πᾶσαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν πρὶν χαράξῃ) Εὐβ. (Κάρυστ.) Βαθειὰ αὐγὴ (αἱ πρῶται μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραι, ὄρθρος βαθύς) Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Μέγαρ. Μεγίστ. Νάξ. Σκῦρ. Βαθεὰ αὐγὴ Μέγαρ. Βαθεῖες αὐγὰς Νάξ. Βαρετὴ αὐκὴ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ. || Παροιμ.

Βοηθᾷ με ἡ νύχτα κ' ἡ αὐγὴ | σὰ νὰ ἦταν μάννα κι ἀδερφή (ὅτι ἡ νυκτερινὴ ἐργασία ἀφ' ἐσπέρας καὶ τὴν πρωίαν αὐξάνει τὸ ἔργον) Πελοπν. (Κορών.)

Βοηθᾷ σε ἡ νύχτα κ' ἡ αὐγὴ | καὶ φαίνεσαι καματερὴ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἀθῆν.

Ποῦ δὲ γελάση τὴν αὐγὴ, οὐδ' ὅλη τὴν ἡμέρα (συνών. ἡ καλὴ μέρα ἀπὸ τὸ πρωὶ φαίνεται) Αἴγιν. || Ἀσμ.

Ψηλῆς ἀρχόντισσας παιδί, βαθειᾶς αὐγῆς ἀηδόνη,
ὅλος ὁ κόσμος σὲ θεωρεῖ καὶ σὲ ποκαμαρώνει

Κρήτ.

Κ' ἐκεῖ πρὸς τσοὶ βαθεῖες αὐγὰς, δυὸ ὥρες νὰ ξημερώση,
ῥχίσην ἡ κόρη κ' ἤκλαιε καὶ βαρσαναστενάζει

Νάξ. (*Αὔρανθ.)

Μὲ νύχτα τὸν παράνυχτα, ἦτον κι αὐζὴ σκοτοῦ
καὶ σιανόβρεθεν ὁ Θεὸς κι ὁ Γιάν-νης ἡτραοῦει

Κάλυμν.

